

K-K-K-KOUD!

Tekst: Elian Hattinga van 't Sant

Door hun dubbele vacht, waardoor ze niet op hun huid nat en koud kunnen worden, hebben Flatcoats haast nooit last van de kou. In Tasa verloochende de tegen ijzige kou gewapende, uit Newfoundland afkomstige voorvader zich niet. De zomer vond zij maar niets. Veel te warm. Ze leefde pas op als de temperatuur onder de 10 graden kwam. Daarboven wist ze niet hoe snel ze het water in moest om af te koelen. Van de winter genoot ze; vooral van sneeuw die ze in volle galop met haar neus als een sneeuwschuiver meters ver voor zich uit duwde.

In de jaren negentig van de vorige eeuw kon het nog wel eens flink vriezen en dat weerhield haar niet om ook dan het water van de Vecht, waar we ongeveer naast woonden, in te plonzen. Koud? Welnee. Lekker juist! Als ze er uit kwam, veranderden de druipende franjes onder haar buik en aan haar staart in ijspegels en was ze enkele minuten later overdekt met een wit glinsterend waas. Ik moest haar daarna wel uit het zicht houden van andere hondeneigenaars, want anders werd ik uitgemaakt voor 'dierenbeul' of er op gewezen dat ik op zijn minst 'onverantwoordelijk baasje' was. Ik liet dan steeds maar zien dat Tasa onder haar ijslaagje een kurkdroog, lekker warm velletje had en riep: 'En kijk haar eens blij zijn!'

Ons teergevoelige Brittje hield daarentegen van lekker warm. Zwemmen deed ze uit zichzelf bij hoge uitzondering en alleen in een goed verwarmd 'zwembad'. Ze lag vaak met haar poten in de lucht op het terras van onze tuin een zonnebad te nemen; uit de wind op het heetste plekje, zó dat de zon haar buik optimaal verwarmde. Zelfs als het tegen de dertig graden was! Ik stond regelmatig op het punt om haar tamelijk blote buikje maar eens met zonnebrandmiddel in te smeren. Ze hield dat zo lang vol dat ik mijn handen brandde aan haar zwarte vacht als ik haar bij me riep om haar uit de zon te halen. Het leek mij veel te warm. Maar zij dacht daar duidelijk anders over. Ze hield het langer uit in de zon dan ik.

Britt had een nog veel dichtere, langere vacht dan Tasa, en met die als voorbeeld, was het nog nooit in me opgekomen dat zij het wel eens koud zou kunnen krijgen. Zo kon het gebeuren dat ik mijn schatje op een vakantie in Frankrijk ernstig heb 'mishandeld'. Het was eind september en van dat prachtige heldere weer met overdag twintig of meer graden en stralende zon. We waren op de terugreis en overnachtten in een eenvoudig hotelletje. De kamer was klein en de enige plek voor de hondenmanden was voor het raam, dat we - zoals altijd - lekker wijd open zetten.

Midden in de nacht voelde ik iets zwaars op het bed ploffen dat tussen Bram en mij in het dekbed verzonk. Ik schoot overeind. Wat kregen we nou? Brittje, mijn brave Brittje die nooit iets deed wat niet mocht, die op de hotelkamer altijd keurig in haar mandje bleef liggen, lag op ons bed? Ik sprak haar streng toe en dirigeerde haar weer naar haar mand. Nauwelijks sliepen we weer of plof! daar lag ze weer. Ze hield zich nu dood en slap, zodat ik het bed half uit moest om haar er letterlijk af te sleuren. Dit keer was het afdoende. Ze bleef de rest van de nacht netjes in haar pluche mand liggen.

De volgende ochtend was het, toen ik wilde opstaan, ijzig koud in de kamer. Ik keek uit het raam en zag dat het gras overdekt was met een dikke laag rijp. Het vroom. Ik keek naar Tasa. Die lag lekker in haar mandje. Toen keek ik naar Brittje. Ze lag zichtbaar te bibberen. Ineens begreep ik waarom ze midden in de nacht bij ons op bed was gesprongen. Onder het open raam lag ze zo goed als buiten in de vrieskou. Ze was op zoek naar een lekker warm plekje. Het ging niet om knus tussen ons in, maar vooral om lekker warm. Ze had het gewoon heel erg koud!

Voor Brittje kochten we dus een fraai en lekker warm fleecetasje voor als het ergens echt koud was. Daarmee was het leed voor altijd geleden.